

Kamínky

Stáli jsme spolu u řeky
a dívali se v dál.
Proud vody odnášel
kořeny stromů, větve,
listí, a smetí,
a běda, kdyby mu někdo
v cestě stál!

Nikdo ho nezastaví
tak jako času proud.
Stáli jsme spolu u řeky
a dívali se v dál.
Dvě duše láskou spojené
v Otcově náruči sevřené,
vyhlížíme v dál.

Jedna vlnka skáče za druhou
a řeka bublá, hučí,
nikdo ji nezastaví,
tak jako času proud.
Laskavá ruka drží moji
ve své dlani,
a já vzpomínám.

V tom znenadání
barevný kamínek
u nohou mám!
Z písku ho pozvedám,
a na dětské časy vzpomínám.

Jak kamínky,
ty barevné kamínky
jsem sbírala,
na břehu řeky tam.
Pak domů si je nosívala,
a ukládala k svým
milovaným panenkám .

A řeka hučí, teče dál,
jak času proud.
Nikdo ji nezastaví!
Kamínek v dlani otáčím
a prohlížím ho ze všech stran.
Zdá se mi tak bezcenný,
že nakonec ho odhodím!

Co cenu mělo pro mně tehdy,
už nemá dnes!
To odnesl už času proud.

Já našla lepší „řeku“,
tam chodívám si spočinout.
Žízeň mé duše uhasí
a hladovou ji nasytí.

Našla jsem vzácný kámen tam!
Drahý kámen!
Pevný kámen!
Kámen stavební!

Každý ho nepozná,
mnozí ho jako smetí odhodí.
Já na Něm stavím
celý život svůj!
Ten kámen přepevný,
je Ježíš můj!

Řeka hučí a teče dál...

Až všechno smetí odpluje,
Ty přivedeš mě domů,
k sobě tam,
a dáš mi bílý kamínek
na který jsi mé jméno
svou krví vepsal sám.

Co bylo pro mě drahé
na zemi,
v nebi už bude bez ceny.

Jen to, co ve Tvých očích
cenu má,
to na věky věků přetrvá!